

29 nedeľa cez rok C = Misijná nedeľa 2025

AI Na hodine náboženstva sa pýta katechéta detí, aby povedali kto je to misionár. Zaznievajú rôzne opisy. Nakoniec im katechéta povie: „Misionár je poslanec, Kristov poslanec.“

KE Jeho úlohou je napĺňať slová z Markovho evanjelia: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený.“

MY Na začiatku 17. storočia sa františkáni vo svojej misijnej horlivosti presťahovali zo Strednej Ameriky na územie dnešného Texasu a Arizony. Ocitli sa uprostred bojových indiánskych kmeňov. Prví františkánski bratia, ktorí sem prišli, boli doslova zmasakrovaní. Už v roku 1622 sa vydala na cestu nová expedícia 26 misionárov, na čele s otcom Alonsom de Benavidesom. Keď sa dostali na miesto a založili niektoré apoštolské domy, začali k nim prichádzať misijné návštevy. Ako prví prišli Indiáni z veľkého kmeňa Xumanas (jumanos), neporaziteľní a najnebezpečnejší. Boli to náčelníci. Teraz neprichádzali s nepriateľskými zámermi vyvraždiť misionárov, ako to urobili predtým. Práve naopak. Prichádzali poprosiť františkánov, aby k nim poslali nejakého kňaza, ktorý by im udelil krst a ďalšie sviatosti.

Udiveným františkánskym bratom, Indiáni z kmeňa Xumantes rozprávali, že do ich príchodu k nim prichádzala „Pani oblečená v modrom“ a presvedčovala ich, aby prijali kresťanskú vieru. „Pani oblečená v modrom“ sa nejaký čas u nich zjavovala, hovorila im o Bohu, o Kristovi, o Márii a povzbudzovala ich k prijatiu viery. Španielski rehoľníci mali so sebou portrét slávnej františkánky Lujzy de Carrión. Ukázali ho indiánskym náčelníkom a pýtali sa, či je na ňom ona. Tí im povedali, že ich „Pani“ bola mladšia, ale že odev bol podobný, hoci nie tmavohnedý, ale modrý. Misionári nevedeli, o koho ide, ale ktorýsi si spomenul, že arcibiskup mesta Mexiko Francisco Zuñiga rozprával o čudných zvestiach, ktoré sa k nim dostali zo Španielska. Hovorilo sa o istej kastílskej klauzúrnej sestre, ktorá pozná Ameriku lepšie než jej obyvatelia.

Bolo leto roku 1629. K poslom vyslaným z kmeňa Xumantes sa pripojilo niekoľko františkánov, aby splnili ich želanie. Keď sa dostali na hranice územia obývaného týmto kmeňom, vyšlo im v ústrety obrovské množstvo mužov, žien, starcov a detí, na čele s veľkým krížom ozdobeným kvetmi prérie, ako to býva pri procesiách. Prekvapeným misionárom vysvetľovali, že ich to naučila „Pani v modrom“, ktorá im mnohokrát ohlasovala kresťanskú vieru. Františkáni, ešte viac udivení, sa presvedčili, že vďaka tejto Panej bolo učenie katechizmu takmer ukončené. Čo chcel tento ľud? Chcel krst a Eucharistiu. Preto im Pani prikázala vytvoriť delegáciu a vydať sa s prosbou k rehoľníkovi do novej, práve založenej misie.

Udalosť z roku 1629, keď Indiáni boli už katechizovaní tajomnou misionárkou, bola prvou svojho druhu. Misionárkou bola rehoľná sestra z Ágredy, ktorú

severoamerickí historici navrhovali za patrónku Texasu a ktorú dodnes nazývajú „Modrá pani prérie“. Na mnohých iných miestach - nielen v Novom Mexiku, ale aj v Texase, Arizone a Kalifornii - rehoľníci nachádzali „domorodcov“, ktorí by nikdy nevyhľadali stretnutie s Európanmi. Pamiatka na tajomnú prítomnosť „Modrej pani prérie“ sa zachováva doteraz v kresťanskej tradícii týchto oblastí Spojených štátov amerických, napriek príchodu protestantských kolonizátorov, ktorí neskôr vytlačili katolícku vieru na okraj.

V roku 1631 bol otec Alonso de Benavides, ktorý stál na čele misijnej výpravy do Nového Mexika, odvolaný do Španielska. Z Madridu sa hneď vydal do Ágredy, kde sa v hovorni kláštora koncepcionistiek mohol porozprávať so sestrou Máriou od Ježiša. Rehoľná sestra sa úprimne zverila otcovi, že neustále pociťovala vo svojom srdci túžbu po spáse duší a možno z tohto dôvodu jej Pán vytvoril možnosť oddať sa misijnej činnosti bez opustenia kláštora. Na konci života sa priznala, že v Amerike bola aspoň päťsto ráz, ale nevedela povedať, „či to bolo v tele či mimo tela“. Prekvapenému a dojatému otcovi Alonsovi opísala aj jeho spolubratov misionárov, ktorých tam stretávala na misii, a pripomínala podrobnosti, na ktoré on už sám zabudol pri katechizovaní Indiánov nielen z kmeňa Xumanas, ale aj z iných kmeňov, ktorí prišli k františkánom s prosbou o katechizovanie. Otec Alonso napísal v správe pre spolubratov z Ameriky: „Pýtal som sa jej, prečo ju tam františkánski misionári nikdy nevideli, zatiaľ čo Indiáni ju videli. Odpovedala mi, že Indiáni to potrebovali, ale misionári nie a že všetko prebiehalo tak, ako to Pán Boh chcel, v súlade s jeho vôľou...“ Toto sa zachovalo v správe, ktorú poslal otec Alonso de Benavides svojim mexickým spolubratom.

Prítomnosť Márie od Ježiša z Ágredy bola dokázaná na celom obrovskom teritóriu na sever od Mexika. Istotu pravdivosti dodáva týmto udalostiam takmer jedenásťročné skúmanie vedené španielskou inkvizíciou. To, čo najviac znepokojovalo inkvizítorov, boli jej záhadné „bilokácie“ – osobná prítomnosť na dvoch miestach zároveň. Inkvizícia veľmi prísne skúmala charizmatické vlastnosti rehoľnej sestry, aby sa uistila, či sú pravdivé alebo či sú diabolského pôvodu. Po rokoch skúmania, medzi 18. a 29. januárom 1649 nakoniec bol vynesovaný krátky rozsudok: Inkvizítori vyhlásili, že sú síce udivení a prekvapení udalosťami, ktoré sa diali okolo Márie od Ježiša z Ágredy, ale sú spokojní, čo sa týka čnostného života tejto Božej služobnice v kastílskom kláštore, jej pravdivosti a stálosti vo viere.

ADE Obetujme dnes svoje modlitby za evanjelizáciu celého sveta. Amen.